



## ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ภาพยนตร์เป็นประดิษฐกรรมทางเทคโนโลยีที่เกิดขึ้นมาเป็นเวลาร้อยกว่าปีแล้วโดยในครั้งแรกนั้นไม่ได้ฉายเพื่อให้ผู้ชมจำนวนมากชม แต่เป็นการฉายภาพยนตร์เพื่อชมทีละคนเท่านั้น หลังจากนั้นภาพยนตร์ได้มีการพัฒนาขึ้นมาเป็นสื่อสำหรับมวลชนโดยการประดิษฐ์เครื่องฉายที่สามารถฉายให้ผู้ชมชมเป็นจำนวนมาก และในที่สุดจึงเกิดโรงภาพยนตร์เป็นตัวแทนขึ้นเพื่อจัดฉายภาพยนตร์โดยเฉพาะ ปัจจุบันโรงภาพยนตร์ยังคงสามารถเรียกร้องความสนใจจากผู้ชมภาพยนตร์ได้ไม่เสื่อมคลาย แม้ว่าจะมีสื่อใหม่ๆเกิดขึ้นมากมายก็ตาม

ลักษณะเด่นซึ่งทำให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์แตกต่างจากสื่อประเภทอื่นๆคือ ผู้ชมจะต้องไปชมในโรงภาพยนตร์และชมจากจอภาพที่ใหญ่กว่า ประสบการณ์ที่ผู้ชมได้รับจากการชมภาพยนตร์ในสื่ออื่นๆ เช่น โทรทัศน์หรือเคเบิลทีวีจึงมีความแตกต่างจากประสบการณ์ที่ผู้ชมได้รับจากการชมภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์

โรงภาพยนตร์จึงมีความสำคัญและจัดเป็นองค์ประกอบที่ขาดไม่ได้ในการจัดฉายภาพยนตร์ ดังนั้นผู้สร้างภาพยนตร์จึงให้ความสำคัญกับเจ้าของโรงภาพยนตร์อย่างมากและผู้สร้างภาพยนตร์ก็จัดสร้างโรงภาพยนตร์ของตัวเองเพื่อจัดฉายภาพยนตร์ ทั้งนี้เพราะเป็นความจำเป็นในการหาช่องทางระบายสินค้าของตัวเอง หากขาดโรงภาพยนตร์ก็เท่ากับว่าภาพยนตร์เรื่องนั้นก็ขาดช่องทางที่จะสื่อสารกับผู้ชมได้ แม้ว่าสื่อโทรทัศน์และวีดีโอจะก้าวเข้ามามีบทบาทในการเป็นช่องทางหนึ่งของการนำเสนอภาพยนตร์ สื่อเหล่านี้ก็ไม่สามารถทดแทนประสบการณ์การชมภาพยนตร์ที่ได้รับจากโรงภาพยนตร์ได้

เมื่อมองจากคำนิยามของโรงภาพยนตร์ที่ว่า “โรงภาพยนตร์เป็นศูนย์หรือแหล่งที่ใช้เผยแพร่ฉายภาพยนตร์แก่สาธารณชน . เป็นแหล่งพักผ่อนหย่อนใจ คลายความเครียดในชีวิต

ประจำวัน อีกทั้งยังเป็นแหล่งศึกษาเพื่อเข้าใจโลกและชีวิตในแง่มุมที่แตกต่างออกไปรวมถึงความบันเทิงที่มีราคาถูกและเป็นแหล่งสัมผัสความงามทางศิลปะแขนงต่างๆ กิจกรรมโรงภาพยนตร์จึงมีอยู่หลายแห่งและมักอยู่ในแหล่งชุมชนที่สะดวกแก่การเดินทาง” (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2531 : 277 ) ได้ช่วยทำให้เห็นถึงความสำคัญของโรงภาพยนตร์มากยิ่งขึ้น

คำนิยามข้างต้นแสดงให้เห็นถึงบทบาทของโรงภาพยนตร์ในด้านต่างๆที่สามารถเป็นได้ทั้งแหล่งพักผ่อนหย่อนใจที่ให้ความบันเทิงและความงามทางด้านศิลปะกับผู้ชม เป็นได้ทั้งสถานศึกษานั้นคือภาพยนตร์แต่ละเรื่องที่ฉายต่างก็ทำให้ผู้ชมได้รับความรู้และมุมมองต่างๆเกี่ยวกับโลกทำให้ผู้ชมเข้าใจในโลกมากขึ้น

#### วิวัฒนาการโรงภาพยนตร์

โรงภาพยนตร์นั้นไม่ได้เกิดขึ้นมาพร้อมกับภาพยนตร์ ภาพยนตร์ในยุคเริ่มต้นนั้นไม่ได้จัดทำขึ้นเพื่อการชมเป็นหมู่คณะหรือชมโดยผู้ชมเป็นจำนวนมาก ในราวปี 1888 ( พ.ศ. 2431 ) ลอร์ดดิคสัน ผู้ช่วยของเอดิสันได้ทำงานทดลองเกี่ยวกับภาพยนตร์ และประดิษฐ์กล้องถ่ายภาพยนตร์เครื่องแรกของโลกได้สำเร็จในปี 1889 ( พ.ศ. 2432 ) เรียกชื่อว่า Kinetograph อีกทั้งดิคสันยังได้ประดิษฐ์เครื่องฉายภาพยนตร์ที่เรียกว่า Kinetoscope ขึ้นด้วยซึ่งเป็นเครื่องฉายในลักษณะ “ถ้ำมอง”( Peep-show ) ที่ดูได้คราวละหนึ่งคน ผู้ชมจะต้องเดินจากเครื่องหนึ่งไปยังอีกเครื่องหนึ่งเพื่อดูภาพยนตร์หลายๆเรื่อง เอดิสันนั้นได้จดทะเบียนลิขสิทธิ์เครื่องนี้ไว้และไม่ยอมที่จะพัฒนาเทคโนโลยีการฉายภาพยนตร์ด้วยเหตุผลที่ว่า ถ้าเขาประดิษฐ์เครื่องฉายขึ้นมา ผู้จัดฉายภาพยนตร์ก็จะซื้อเครื่องของเขาเพียงเครื่องเดียวแทนที่จะซื้อหลายๆตัว

ในช่วงประมาณปี 1895-1896 ( พ.ศ.2438 -2439 ) ภาพยนตร์ก็ได้กลายมาเป็นสื่อสำหรับมวลชนมากขึ้น หลังจากที่หลุยส์ ลูมิเออร์ได้ทำการฉายภาพยนตร์ให้ผู้ชมเป็นจำนวนมากชมได้ โดยมักนำไปฉายในโรงละคร, หอประชุม, สวนสนุกต่างๆซึ่งก็ยังไม่มียุทธศาสตร์สำหรับจัดฉายภาพยนตร์ที่เป็นกิจลักษณะขึ้นมา ( Belton, 1994 : 7-8 )

จนกระทั่งปี 1905 ( พ.ศ. 2448 ) ก็ได้เริ่มมีโรงภาพยนตร์เพื่อจัดฉายภาพยนตร์ขึ้นในทุกมุมเมืองของสหรัฐอเมริกา โดยเรียกโรงฉายภาพยนตร์ในช่วงแรกนี้ว่า โรงหนัง 5 เซนต์ ( Nickeldeon )

ที่เรียกเช่นนี้ก็เนื่องจากราคาค่าเข้าชมนั้นมีค่าเพียงแค່เหรียญกึ่งเดียว โดยเป็นโรงขนาดเล็กมีที่นั่งเพียง 200 ที่นั่งเท่านั้นโดยจะตั้งอยู่ในบริเวณใกล้กับห้างสรรพสินค้าหรือแหล่งบันเทิง การฉายแต่ละรอบจะใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง แต่การสร้างภาพยนตร์ในขณะนั้นเป็นแบบม้วนเดี่ยวจบหนึ่งเรื่องซึ่งใช้เวลาราว 10 นาที โดยที่ม้วนละ 1,000 ฟุตต้องใช้ 6 ม้วนหรือ 6 เรื่องต่อบรรอบ ( ยาวนันท์ เศรษฐรัตน์, 2534 : 55 )

ด้วยเหตุที่ต้องมีการเปลี่ยนม้วนบ่อยอีกทั้งโรงยังมีขนาดเล็กนั่งไม่สบาย ในช่วงปี 1910 และ 1920 ( ราวปีพ.ศ. 2453-2463 ) จึงเกิดโรงภาพยนตร์ที่มีขนาดใหญ่ขึ้น คือ จัดเป็นขนาดกลางมีที่นั่งประมาณ 500-800 ที่นั่ง และยังมีโรงขนาดใหญ่ซึ่งมีที่นั่งประมาณ 1,500 - 6,000 ที่นั่ง เกิดขึ้นอีกมากมายหลายโรง ซึ่งโรงขนาดใหญ่นี้มักจะสร้างในเขตชุมชนเป็นหลัก โรงขนาดใหญ่นี้จะได้รับการตกแต่งอย่างสวยงามและหรูหรา ยุคของการสร้างโรงขนาดใหญ่หรือที่ เรียกว่า Movie Palace นี้เริ่มมีให้เห็นมากในปี 1913 ( พ.ศ. 2456 ) โดยมีโรงที่ใหญ่ที่สุดคือ โรงภาพยนตร์รีเจนท์ มีที่นั่งประมาณ 2,460 ที่นั่ง เป็นโรงที่ใหญ่ที่สุดในนิวยอร์ก ภายในโรงมี ออร์แกน, วงออร์เคสตรา, คอรัส, นักร้องโอเปร่า ทั้งนี้เพื่อยกระดับและเพิ่มราคาในการชมภาพยนตร์ หลังจากนั้นก็มีโรงภาพยนตร์ขนาดใหญ่เกิดขึ้นตามมามากมาย โดยไม่ได้ฉายภาพยนตร์เพียงอย่างเดียวแต่อาจมีการแสดงดนตรีหรือแสดงตลกมาสลับคั่นด้วย

ในช่วงระหว่างปี 1948-1968 ( พ.ศ. 2491-2501 ) จำนวนผู้ชมภาพยนตร์ในสหรัฐอเมริกาลดลง สาเหตุหลักๆเกิดจากการเปลี่ยนแปลงวิถีการดำเนินชีวิตและแบบแผนการใช้เวลาว่างเพื่อความบันเทิงในยุคหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 นั่นคือ ยุคที่โทรทัศน์ก้าวเข้ามามีบทบาทมากขึ้น นอกจากนี้ในช่วงเวลาดังกล่าวคนอเมริกันจะใช้เงินส่วนใหญ่ไปกับการซื้อบ้านและรถ โดยมีการขยายขยายจากตัวเมืองไปอาศัยในบริเวณชานเมืองมากขึ้นในปี 1947 ( พ.ศ. 2490 ) จึงมีการสร้างโรงภาพยนตร์แบบไดร์ฟ-อินขึ้นในแถบชานเมือง เพื่อรองรับความต้องการของคนกลุ่มนี้ โรงภาพยนตร์แบบไดร์ฟ-อินนี้เป็นโรงภาพยนตร์สำหรับผู้มีรถ นั่นคือผู้ชมต้องขับรถเข้าไปจอดในบริเวณพื้นที่โล่งกว้างเพื่อชมภาพยนตร์ภายในรถหรือรอบๆรถของตัวเองจากจอภาพยนตร์ขนาดใหญ่ยักษ์กลางแจ้งซึ่งนับว่าประสบความสำเร็จมีผู้หันมาทำโรงภาพยนตร์ประเภทนี้กันเป็นจำนวนมาก ส่วนโรงภาพยนตร์ตามปกติในเมืองใหญ่ก็ค่อยๆหายไปเพราะขาดทุน

หลังจากนั้นก็ได้อีกผู้สร้างหนังอิสระอีกหลายรายที่ต้องการดึงให้คนกลับมาชมภาพยนตร์ อีกโดยการนำเทคโนโลยีใหม่ๆมาใช้ในภาพยนตร์ โดยมุ่งเน้นที่คุณภาพมากกว่าปริมาณผลิต โดยที่มีจำนวนน้อยลงแต่ราคาแพงขึ้น ดังเช่น ในปี 1952 ได้เกิดระบบซีเนรามาขึ้นซึ่งเป็น เป็นระบบไวต์สกรีน ( จอกว้าง ) ขนาดกว้าง 64 ฟุตและสูง 24 ฟุต เป็นการใช้กล้อง 3 ตัวในการบันทึกภาพในมุมกว้างบนแถบฟิล์ม 35 มม. 3 แถบแยกจากกัน ในโรงภาพยนตร์ ก็ใช้เครื่องฉาย 3 เครื่องฉายจากฟิล์ม 3 แถบไปยังจอโค้งลักษณะดังกล่าว แต่ละแถบของ ฟิล์มมีแม่เหล็กเสียงสเตอริโอซึ่งจะส่งเสียงผ่านสเตอริโอจำนวน 5 ตัวหลังจอ

จากนั้นประมาณ 2 เดือนก็เกิดระบบ 3 มิติขึ้น ซึ่งเป็นระบบที่ต้องใส่แว่นตา 3 มิติชม มีภาพยนตร์ 3 มิติเกิดขึ้นมากมายหลายเรื่องแต่ฉายได้ประมาณ 2 ปี เนื่องจากในปี 1953 ผู้ชมก็เกิดอาการปวดตาและปวดศีรษะจากการชม จึงได้เกิดการเปลี่ยนเป็นระบบซีเนมาสโคป ที่พัฒนาโดยบริษัท ทเวนตี เซ็นจูรี ฟ็อกซ์ เป็นระบบที่เลียนแบบมาจากซีเนรามาเพียงแต่เพิ่ม เทคโนโลยีใหม่เข้าไป คือเป็นระบบจอโค้งน้อยกว่าระบบซีเนรามาเล็กน้อยเป็นระบบไวต์สกรีน ซึ่งใช้เลนส์สำหรับถ่ายภาพกว้างเพื่อย่อหรือขยายภาพในมุมกว้างบนฟิล์มขนาด 35 มม. และ ใช้เลนส์สำหรับฉายภาพกว้างเช่นกันเพื่อแสดงภาพบนจอภาพยนตร์ ทั้งซีเนรามาและ ซีเนมาสโคปนั้นเป็นระบบไวต์สกรีน คือเป็นระบบจอกว้างที่จะสร้างความแตกต่างอย่างมากจาก การชมภาพยนตร์ทางโทรทัศน์ซึ่งมีขนาดจอภาพเพียง 14-20 นิ้วเท่านั้น ระบบจอกว้างนี้มีความ กว้างตั้งแต่ 55-65 ฟุตและสูงประมาณ 24-27 ฟุต

หลังจากที่เกิดเป็นซีเนมาสโคปแล้ว ในปี 1960 ก็ได้มีการพัฒนาโรงภาพยนตร์ อีกครั้งหนึ่งเป็นโรงภาพยนตร์ระบบมัลติเพล็กซ์ที่มีขนาดเล็กและมักจะอยู่ในห้างสรรพสินค้า โดย มักจะมีโรงภาพยนตร์จำนวนหลายโรงอยู่ภายใต้หลังคาเดียวกันหรืออยู่ใน ศูนย์การค้าเดียวกัน

ที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมดนั้นเป็นประวัติย่อๆของโรงภาพยนตร์ทั่วโลก โดยจะมีหลัก อยู่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีพัฒนาการทางด้านภาพยนตร์และโรงภาพยนตร์รวดเร็วกว่า ประเทศอื่นๆ สำหรับโรงภาพยนตร์ในประเทศไทยนั้นก็เริ่มขึ้นหลังจากอเมริกาไม่นานนัก คือประมาณ 10 ปี กล่าวคือ ในประเทศสหรัฐอเมริกานั้นเริ่มมีการฉายภาพยนตร์ตามหอประชุม ให้ผู้ชมจำนวนมากชมในปี ค.ศ. 1895 ( พ.ศ. 2438 ) ส่วนประเทศไทยนั้นเริ่มมีโรงภาพยนตร์

ถาวรแห่งแรกในปี พ.ศ. 2448 โรงภาพยนตร์ในประเทศไทยเองก็เป็นการพัฒนาที่ติดตามสหรัฐอเมริกาเช่นกัน

### กำเนิดโรงภาพยนตร์ในประเทศไทย

ภาพยนตร์ได้เข้ามาเผยแพร่ในประเทศไทยประมาณเดือนมิถุนายน 2440 โดยชาวฝรั่งเศสเป็นผู้นำเข้ามาในเมืองไทย การนำภาพยนตร์ออกฉายเพื่อเก็บค่าเข้าชมจากสาธารณชนในช่วง 2-3 ปีแรกนั้นยังไม่มีโรงมหรสพสำหรับจัดฉายภาพยนตร์โดยตรง ผู้จัดฉายภาพยนตร์จึงมักนำภาพยนตร์ไปให้ยืมหรือไปเช่าสถานที่ฉายในลักษณะต่างๆตามความเหมาะสม เช่น หอประชุมในมหาวิทยาลัย ศาลาประชาคม โรงละคร หรือตั้งโรงชั่วคราวด้วยกระจิมผ้าใบ ซึ่งง่ายแก่การพับเก็บขนย้ายตระเวนติดตัวไปเรื่อยๆโดยจะไปเช่าที่ในบริเวณที่จัดสวนสนุกหรืองานออกร้านต่างๆเช่น งานวัด เป็นต้น ( โดม สุขวงศ์, 2525 : 6-29 )

การจัดฉายภาพยนตร์ในระยะแรกนี้ไม่ได้เป็นการฉายภาพยนตร์เพียงอย่างเดียวแต่ มักจะต้องมีการแสดงเบ็ดเตล็ด หรือสิ่งเล็กๆน้อยๆ สลับฉาก เช่น ละครย่อย ตลกจำพวกซบร่อง ระเบิด ภัยกรรม มายากล สะกดจิต เป็นต้น ขณะเดียวกันก็อาจจะมีการนำภาพยนตร์ไปฉาย สลับฉากแถมไว้ในรายการแสดงอื่นๆ

เมื่อการฉายหนังเช่นนี้ประสบความสำเร็จจึงมีคณะภาพยนตร์รายอื่นๆทยอยกันเข้ามาในเมืองไทยระหว่างปีพ.ศ. 2440-2449 ซึ่งถือได้ว่าเป็นยุคแห่งภาพยนตร์เร่เพราะยังไม่มีโรงฉายภาพยนตร์ถาวรขึ้น จนกระทั่งในปีพ.ศ.2448 จึงได้มีการตั้งโรงภาพยนตร์เป็นการถาวรขึ้น โดยชาวญี่ปุ่นซึ่งคนไทยทั่วไปเรียกว่า “หนังญี่ปุ่น” ซึ่งได้รับการต้อนรับจากประชาชนชาวไทยเป็นอย่างดี

หลังจากที่โรงหนังญี่ปุ่นประสบความสำเร็จจึงเกิดมีพ่อค้านักลงทุนในสยามทั้งที่เป็นชาวไทยและต่างชาติได้ร่วมกันจัดตั้งโรงภาพยนตร์ขึ้นมาอีกหลายราย โดยในยุคแรกนี้มีค่ายโรงหนังใหญ่ 2 ค่ายที่เกิดขึ้นมาคือ กรุงเทพมหานครซึ่งมีโรงหนังตามชื่อเมืองสำคัญๆเป็นเอกลักษณ์เช่น ปีนัง, สิงคโปร์, ฮองกง, ลอนดอนหรือปารีส และ กลุ่มพัฒนากรจะตั้งชื่อโรงจากตำบลและมีคำว่า “พัฒนา” เป็นคำนำหน้า เช่น พัฒนาลัย พัฒนารมณ์ สาธิต

บางรัก จึงเกิดการแข่งขันกันอย่างมาก ( วิกิเอนต์, 2538 : 47 ) ช่วงระยะเวลาระหว่าง พ.ศ. 2450-2454 จัดเป็นช่วงที่กิจการโรงภาพยนตร์มีความคึกคักอย่างมากเนื่องจากมีโรงภาพยนตร์เพิ่มขึ้น และมีการแข่งขันกันของโรงภาพยนตร์ด้วยกลยุทธ์ต่างๆ เมื่อมีการต่อสู้กันมากโรงภาพยนตร์ญี่ปุ่นก็เริ่มจะสู้ไม่ไหวจนต้องขายกิจการไปในปี พ.ศ. 2456 ( รัชพล กาญจนาคม, 2531 : 12-16 )

ต่อมาค่ายโรงหนัง 2 ค่าย คือกลุ่มกรุงเทพภาพยนตร์และกลุ่มพัฒนารักษ์ได้รวมตัวกันในนาม “สยามภาพยนตร์” กิจการโรงภาพยนตร์เริ่มผูกขาดโดยสยามภาพยนตร์บริษัทในปี พ.ศ. 2464 โดยการเข้ายึดครองกิจการโรงหนังเกือบทั้งหมดในกรุงเทพฯเข้าไว้ในเครือ ขณะเดียวกันก็เริ่มขยายตัวออกต่างจังหวัดกระจายโรงหนังไปทั่วประเทศและผูกขาดการสั่งภาพยนตร์เข้ามาฉาย

เมื่อในครั้งที่มีการฉลองกรุงเทพฯครบ 150 ปี ( พ.ศ. 2475 ) นั้นรัชกาลที่ 7 ทรงดำริที่จะจัดตั้งโรงหนังเฉลิมกรุงพร้อมกับตั้งบริษัทจัดจำหน่ายหนัง “สหสินีมา” ขึ้นมาซึ่งหลังจากที่บริษัท สหสินีมา ได้จัดตั้งขึ้น สยามภาพยนตร์จึงตัดสินใจเลิกกิจการและขายโรงหนังในเครือให้แก่สหสินีมา โรงหนังที่ขายจึงได้มีการเปลี่ยนชื่อให้พ้องกับความหมายเดียวกับศาลาเฉลิมกรุง ศาลาเฉลิมเวียง ศาลาเฉลิมนคร ศาลาเฉลิมธานี เฉลิมรัฐ เฉลิมราษฎร์ เป็นต้น สหสินีมาจึงได้ผูกขาดกิจการโรงหนังแต่เพียงผู้เดียว ( วิกิเอนต์, 2538 : 47 )

จนกระทั่งสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้มีบริษัทภาพยนตร์จากต่างประเทศเข้ามาในประเทศไทยและพยายามจัดตั้งโรงภาพยนตร์ในประเทศไทยเช่น พาราเมท เมโทร โคลีเซียม (ข่าวสด, 9 กรกฎาคม 2538 : 5 )

ในปี 2491 ได้มีโรงภาพยนตร์อีกโรงที่สำคัญ คือ ศาลาเฉลิมไทยซึ่งนับเป็นโรงที่ยิ่งใหญ่และเป็นผู้บุกเบิกนำสิ่งแปลกใหม่ของโลกภาพยนตร์มาสู่สายตาของนักดูหนัง เช่น นำภาพยนตร์สามมิติมาฉายเป็นครั้งแรกในวันที่ 1 เมษายน 2496 , นำระบบจอกว้างซีเนมาสโคปมาฉายในเมืองไทยเป็นครั้งแรกในวันที่ 31 ธันวาคม 2496, และได้นำภาพยนตร์ ระบบ 70 มม. มาฉายเป็นครั้งแรกในวันที่ 9 ตุลาคม 2502 , กับภาพยนตร์ระบบทอดด์.เอ.โอ. ( ระบบเสียงรอบทิศ ) มาฉายเป็นครั้งแรกในวันที่ 1 เมษายน 2503 ติดตามด้วยภาพยนตร์ระบบซีเนราม่าแบบซิงเกิ้ลเลนส์มาฉายเป็นครั้งแรกในวันที่ 23 กรกฎาคม 2507 ( อรรถวินิจ, 2530 :171-176)

จนเมื่อกรุงเทพฯ ได้ขยายเมืองออกไป ศูนย์กลางความเจริญก็เปลี่ยนไป มีโรงพยาบาลขึ้นเกิดขึ้นบนถนนย่านเพชรบุรีและสยามสแควร์ซึ่งกลายเป็นโรงที่รับช่วงการฉายภาพยนตร์ฝรั่งต่อจากศาลาเฉลิมไทยจึงทำให้ศาลาเฉลิมไทยผันตัวเองมาฉายภาพยนตร์ไทยอย่างเป็นทางการเป็นกิจลักษณะ แต่ก็ยังเป็นที่นิยมของผู้ชมอยู่

โดยสรุปโรงภาพยนตร์ของไทยสามารถแบ่งการเปลี่ยนแปลงออกได้เป็น 3 ยุค ยุคแรกเรียกว่ายุคสแตนดาร์ด ออลน (stand alone) คือเป็นยุคที่โรงภาพยนตร์จะเป็นการเกิดขึ้นเดี่ยวๆ เช่น สยาม ศาลา แมคเคนนา เพชรรามา เป็นต้น โรงภาพยนตร์เหล่านี้มักจะสร้างในที่ดินของตัวเองเป็นโรงขนาดใหญ่และเป็นโรงเดี่ยว ฉายภาพยนตร์เรื่องเดียว มีที่นั่งประมาณ 800-1,000 ที่นั่งขึ้นไป ในยุคนี้มีการแบ่งโรงภาพยนตร์ออกเป็นโรงภาพยนตร์ชั้น 1 และชั้น 2 ด้วย

โรงภาพยนตร์ชั้น 1 เป็นโรงภาพยนตร์ที่ฉายภาพยนตร์เรื่องเดียวและเป็นการเข้าฉายครั้งแรก (first run) มีการจัดฉายเป็นรอบ มีทั้งที่เป็นขนาดใหญ่ มีที่นั่งประมาณ 1,500 ที่นั่งขึ้นไป เช่น เอเธนส์ รามา ปู่เจ้าสำโรง และที่เป็นขนาดทั่วไป มีที่นั่งประมาณ 700-1,000 ที่นั่ง เช่น สยาม, ลีโด, แมคเคนนา, อีเอ็มไอ เป็นต้น ส่วนโรงภาพยนตร์ชั้น 2 เป็นโรงภาพยนตร์ที่ฉายภาพยนตร์ที่ออกจากโรงภาพยนตร์ชั้นหนึ่งแล้วโดยฉาย 2 เรื่องควบ การฉายไม่ค่อยมีเงื่อนไขจำกัดเรื่องเวลา คือ ในวันธรรมดาฉายตั้งแต่เวลา 11.00 น. ถึงเวลา 24.00 น. ส่วนวันหยุดราชการฉายตั้งแต่เวลา 9.00 น. ถึงเวลา 24.00 น. ผู้ชมจะเข้าชมเมื่อไหร่ก็ได้ นั่งตรงไหนก็ได้ซึ่งมักนิยมสร้างอยู่ใกล้ตลาด และมีอยู่มากในเขตชานเมืองโดยมุ่งไปที่กลุ่มเป้าหมายระดับล่างโดยมี 2 ขนาดเช่นกันคือ ขนาดใหญ่มีที่นั่งประมาณ 1,500 ที่นั่ง เช่น พระโขงเหยงเตอร์ ฮอลิเดย์ เป็นต้น และ ขนาดทั่วไป มีที่นั่งประมาณ 600 - 1,000 ที่นั่ง เช่น กรุงเทพรามา, ลาดพร้าวรามา, ทวีผล, ธนบุรีรามา เป็นต้น (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2531 : 277-278 )

นอกจากจะแบ่งเป็นโรงภาพยนตร์ชั้น 1 หรือชั้น 2 แล้วยังมีโรงภาพยนตร์อีกประเภทหนึ่งที่เกิดขึ้นในยุคนี้เช่นกันแต่ไม่ได้รับความนิยมเท่าที่ควร นั่นคือ โรงภาพยนตร์ Drive-in หรือโรงภาพยนตร์สำหรับคนมีรถซึ่งได้เกิดขึ้นใน พ.ศ. 2526 โดยคุณหุຍ กมลรักษา และคุณพิศิษฐ์ ธนบัตรได้ตั้งขึ้นที่ปากซอยลาดพร้าว 130 ผู้ที่จะมาใช้บริการโรงหนัง

นี้ได้ต้องมีรถ เพราะต้องขับรถเข้าไปดูแต่ปัจจุบันโรงภาพยนตร์แบบนี้ไม่มีแล้วในเมืองไทย  
( ชินเดช ญาณรัตน์, 2526 : 75-77 )

จุดประสงค์ของผู้สร้างโรงภาพยนตร์แบบโดรฟ์-อินในขณะนั้น ไม่ได้มุ่งเน้นไปที่กำไร  
แต่เพื่อต้องการขายตึกแถวทั้งหมด 60 ยูนิตที่อยู่บริเวณนั้นเท่านั้น อย่างไรก็ตามก็ดีค่าเช่าชม  
ที่เก็บได้ในแต่ละวันนั้นพอๆกับรายจ่าย ไม่ขาดทุน แต่ก็ไม่มีกำไร

ต่อมาเมื่อเกิดปัญหาสภาพจราจรติดขัด ผู้คนเริ่มเปลี่ยนรสนิยม ตลาดโรงภาพยนตร์  
เริ่มซบเซาลง จึงเกิดโรงภาพยนตร์ในยุคที่สองขึ้นคือ ยุคมินิเธียเตอร์ ซึ่งเป็นการปรับตัวให้เข้า  
กับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่โรงภาพยนตร์ขนาดใหญ่ต้อง  
อาศัยเนื้อที่ในการก่อสร้างค่อนข้างมาก ในขณะที่ที่ดินในย่านธุรกิจเริ่มหายากและมีราคาแพง  
ประกอบกับในช่วงหลายปีที่ผ่านมาธุรกิจห้างสรรพสินค้าในเขตกรุงเทพมหานครผุดขึ้นอย่างมาก  
มาตามภาวะเศรษฐกิจที่เติบโตอย่างรวดเร็วและจากสภาพการจราจรที่ติดขัดทำให้ห้าง  
สรรพสินค้าทั้งหลายหันมาตั้งดูตึกค้าด้วยการสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ อย่างครบวงจร  
ซึ่งมีทั้งสถานเสริมความงาม สนามเด็กเล่นพร้อมอุปกรณ์ต่างๆ ศูนย์อาหารตลอดจน  
โรงภาพยนตร์ เมื่อเป็นเช่นนี้โรงภาพยนตร์ขนาดใหญ่จึงได้ผันตัวเองไปสู่ธุรกิจรูปแบบอื่น  
ที่ให้ผลตอบแทนคุ้มค่างกว่า

มินิเธียเตอร์เป็นธุรกิจที่ใช้เงินลงทุนค่อนข้างต่ำ ขณะที่ให้ผลตอบแทนในระดับสูง  
ทำให้มีผู้สนใจเข้ามาดำเนินธุรกิจประเภทนี้มากขึ้น การปรับตัวของโรงภาพยนตร์ขนาดใหญ่  
มาสู่ธุรกิจมินิเธียเตอร์สามารถทำกำไรให้ผู้ประกอบการได้ภายในระยะเวลาอันรวดเร็วและในอัตรา  
ที่สูงกว่า ทั้งนี้เพราะต้นทุนค่าใช้จ่ายในด้านต่างๆในการทำธุรกิจมินิเธียเตอร์ไม่ว่าจะ  
เป็นพื้นที่ในการก่อสร้าง เงินทุนค่าใช้จ่ายด้านพนักงาน ค่าไฟฟ้า-ประปา  
ถูกกว่าการทำโรงภาพยนตร์ขนาดใหญ่มากทำให้ธุรกิจมินิเธียเตอร์ผุดขึ้นมาอย่างมากในช่วงหลาย  
ปีที่ผ่านมาโดยเฉพาะในปี 2535 มินิเธียเตอร์เพิ่มขึ้นเป็น 116 แห่ง  
ขณะที่โรงภาพยนตร์ขนาดใหญ่ยังทรงตัวในระดับเดิม ( ฝ่ายวิชาการ บมจ.ธนาคารกสิกรไทย,  
2537 ) ตัวอย่างของมินิเธียเตอร์เช่น เมเจอร์ 1-2, เซ็นเตอร์ 1-2, ไมโครแมค 1-3, วอชิงตัน เป็นต้น



นอกจากนั้นมินิเธียเตอร์ยังต้องทำการแข่งขันกับโรงภาพยนตร์ขนาดใหญ่และสื่อบันเทิงรูปแบบอื่นๆ อาทิ เครื่องรับโทรทัศน์ซึ่งมีการพัฒนาจอภาพให้มีขนาดใหญ่ขึ้น ระบบแสง สี เสียงที่ชัดเจน อีกทั้งสถานีโทรทัศน์ช่องต่างๆที่เป็นสื่อส่งสัญญาณสู่เครื่องรับโทรทัศน์ต่างปรับเปลี่ยนรูปแบบรายการให้สอดคล้องกับความต้องการของคนดูมากขึ้น เครื่องเล่นวีดีโอที่มีการพัฒนาประสิทธิภาพให้สูงขึ้น ขณะเดียวกันราคาก็ถูกลง อีกทั้งราคาเช่าวีดีโอเพียงม้วนละ 10-20 บาท สามารถดูได้ทั้งครอบครัว ซึ่งเมื่อเทียบกับราคาค่าตัวต่อคนที่มามีราคาตั้งแต่ 40-60 บาท จึงดูว่ามีราคาแพงและไม่คุ้มค่าเท่ากับการชมวีดีโอภายในบ้าน นอกจากนี้เคเบิลทีวีและจานรับสัญญาณโทรทัศน์ผ่านดาวเทียมที่สามารถรับชมรายการต่างๆทั้งไทยและเทศได้หลากหลายรูปแบบยิ่งไปกว่านั้นการส่งดาวเทียมที่มีชื่อว่า “ไทยคม” สู่วงโคจรเมื่อวันที่ 18 ธันวาคม 2536 เพื่อใช้ในการสื่อสารข้อมูลรวมทั้งข่าวสารบันเทิงต่างๆ จากทุกมุมโลกสู่ภาคพื้นดินยิ่งจะทำให้สื่อบันเทิงที่อยู่ภายในบ้านมีความได้เปรียบมากขึ้น นอกเหนือจากความสะดวกที่ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายและเวลาในการไปชมภาพยนตร์มินิเธียเตอร์ในห้างแล้วยังสามารถเปลี่ยนอิริยาบถในการชมภาพยนตร์ได้ตามอัธยาศัยและเป็นการใช้เวลาว่างร่วมกับสมาชิกภายในครอบครัวอันเป็นรากฐานสำคัญในการสร้างความอบอุ่นให้เกิดขึ้นภายในบ้านท่ามกลางสังคมยุคปัจจุบันที่พ่อบ้านและแม่บ้านต้องออกไปทำงานนอกบ้าน

นอกจากมินิเธียเตอร์จะประสบกับปัญหาจากปัจจัยภายนอกต่างๆแล้วก็ยังคงประสบปัญหาจากภายในตัวของมินิเธียเตอร์ด้วยนั่นก็คือ โรงภาพยนตร์เหล่านี้ไม่ได้ถูกออกแบบให้เป็นโรงภาพยนตร์โดยเฉพาะ ฉะนั้นโครงสร้างต่างๆจึงไม่สมบูรณ์แบบ ที่นั่งอาจจะเตี้ยไปบ้างที่นั่งก็บังกัน สภาพความสะอาดหรือความปลอดภัยยังไม่เต็มที่ ภาพยนตร์สะดุด การฉายขาดตอน เสียงมาบ้างไม่มาบ้างทำให้คนไม่ยอมไปชมภาพยนตร์คงเหลือแต่กลุ่มที่เป็นคอภาพยนตร์จริงๆ เช่น กลุ่มของวัยรุ่นหรือโตกว่าวัยรุ่นซึ่งใช้ชีวิตพักผ่อนในลักษณะที่ไม่รู้จะไปไหนคือเดินศูนย์การค้ามากๆก็เบื่อก็ชมภาพยนตร์เพื่อพักผ่อนธุรกิจโรงภาพยนตร์ในช่วงนี้จึงซบเซาลงไปมากโรงภาพยนตร์หลายโรงต้องปิดตัวเองและหันไปทำธุรกิจใหม่แทนทำให้เกิดเป็นปรากฏการณ์เช่นเดียวกับที่เดอพลอร์และบอลล์-โรดิซ ( 1982 ) ได้ทำนายไว้ว่าแบบแผนการชมภาพยนตร์มักเป็นการชมแบบสัปดาห์ละครั้ง การชมภาพยนตร์ในช่วงปี 1900-1945 จะเพิ่มขึ้นและจะลดลงอย่างมากในช่วงปี 1970 และจากปี 1970-1977 การชมภาพยนตร์จะอยู่ในระดับคงที่ จนกระทั่งปลายทศวรรษ 1970 ( ราวพ.ศ. 2522 ) จำนวนผู้ชมภาพยนตร์จะเพิ่มขึ้นเล็กน้อย

เมื่อเปรียบเทียบปรากฏการณ์ที่ธุรกิจโรงภาพยนตร์ซบเซาลงกับที่เดอฟลอร์และบอลล์-โรคิช ทำนายไว้พบว่าเป็นความจริง จำนวนผู้ชมภาพยนตร์ได้ลดลงอย่างมากในปี 1980 ซึ่งเดอฟลอร์และโรคิชได้สรุปปรากฏการณ์นี้ไว้ว่าเมื่อมีเทคโนโลยีใหม่ๆเกิดขึ้น และได้รับการยอมรับจากประชาชนแล้วสื่ออื่นๆที่จัดว่าเป็นคู่แข่งโดยตรงของสื่อใหม่นี้ก็ต้องปรับปรุงตัวเอง และจับกลุ่มเป้าหมายกลุ่มใหม่และชี้เฉพาะขึ้นแทน เช่น โทรทัศน์ในช่วงปี 1950 ก็มีผลกระทบต่อสื่ออื่นๆที่กำลังเป็นที่นิยมในช่วงนั้นและเมื่อเกิดวิดีโอขึ้นจำนวนผู้ชมโทรทัศน์ก็ลดตามลงไปด้วย

นอกจากนั้นบอลล์-โรคิช ( 1982 ) ก็ได้ทำนายอีกว่า โรงภาพยนตร์จะค่อยๆหายไปเรื่อยๆในทุกวันนี้ สาเหตุที่ทำให้เกิดการทำนายเช่นนี้ก็คือ การแข่งขันจากสื่ออื่นๆ เช่น โทรทัศน์ เคเบิลทีวีและระบบออกอากาศโดยตรงถึงบ้าน ปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือศูนย์กลางการสื่อสารภายในบ้านจะแย่งผู้ชมไปจากโรงภาพยนตร์โดยนำเสนอภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นสำหรับชมภายในบ้านโดยเฉพาะ เช่น วิดีโอเทปหรือเป็นภาพยนตร์ที่ฉายพร้อมกันกับ โรงภาพยนตร์

ปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้ไม่ใช่เกิดขึ้นแต่เพียงในไทยเท่านั้น โรงภาพยนตร์ในประเทศใหญ่ๆอย่างสหรัฐอเมริกาหรืออังกฤษก็ประสบปัญหานี้เช่นเดียวกันและเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น โรงภาพยนตร์ในอเมริกาหลายแห่งได้เปลี่ยนกิจการใหม่ในช่วงปี 2534 คือ วิดีโอโรงภาพยนตร์ ของตัวเองทั้งแล้วสร้างใหม่แบบครบวงจร เรียกว่าเป็นโรงภาพยนตร์แนวใหม่ทั้งหมดขายบัตรด้วยคอมพิวเตอร์ใช้เทคโนโลยีในการควบคุมการจัดโปรแกรมฉายภาพยนตร์ในระยะเวลาที่ต่างกันติดตั้งระบบเสียงชั้นหนึ่งเป็นระบบที่สมบูรณ์แบบโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่ออำนวยความสะดวกให้กับผู้ชมภาพยนตร์ทั้งหมด

ผลปรากฏว่าสามารถเรียกผู้ชมกลับมาชมภาพยนตร์เพิ่มขึ้นได้ เช่น ในอังกฤษซึ่งก่อนหน้านี้จะมีโรงภาพยนตร์ระบบมัลติเพล็กซ์ ผู้ชมจะชมภาพยนตร์เฉลี่ยคนหนึ่งปีละ 1 เรื่องเท่านั้นซึ่งน้อยกว่าคนไทยซึ่งเฉลี่ยแล้วคนละประมาณ 1.9 เรื่องต่อปี แต่หลังจากที่มีมัลติเพล็กซ์ขึ้นมา ผู้ชมในลอนดอนกลายเป็นผู้ชมภาพยนตร์เฉลี่ยปีละ 3.5 เรื่องซึ่งเพิ่มขึ้นจากเดิมหลายเท่า ( เดียวเดียว, 2537 : 119 )

ผู้ดำเนินธุรกิจโรงภาพยนตร์ในประเทศไทยจึงพยายามปรับปรุงโรงภาพยนตร์ของตนให้ดี

ขึ้นเพื่อจะได้เรียกกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์ให้กลับมาชมภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์เหมือนเดิม กลุ่มบริษัท อีจีวี ในประเทศไทยก็เช่นกันได้ตัดสินใจนำโรงภาพยนตร์ระบบมัลติเพล็กซ์เข้ามาในประเทศไทยโดยจะเป็นแห่งที่ 2 ในเอเชียที่ใช้ระบบนี้ สำหรับแห่งแรกคือ ประเทศสิงคโปร์

ลักษณะของมัลติเพล็กซ์โดยทั่วไป คือ

1. ต้องมีจำนวนโรงภาพยนตร์จำนวนหนึ่งอยู่ในบริเวณเดียวกัน และต้องเป็นเจ้าของเดียวกันเพื่อตกแต่งสถานที่ได้ตามใจของเจ้าของโรง ถ้าหากเจ้าของหลายคนความคิดก็จะแตกต่างกันซึ่งทำให้เป็นมัลติเพล็กซ์ได้ลำบาก
2. ต้องใช้ระบบทุกอย่างเพื่ออำนวยความสะดวกต่อผู้ชมภาพยนตร์อย่างเต็มที่
3. การขายบัตรจะเป็นคอมพิวเตอร์ทั้งระบบ คือ การซื้อบัตรจะต้องเร็วสามารถจองช่องไหนก็ได้แต่สามารถดูได้ทุกโรง
4. บรรยากาศโดยรอบของโรงภาพยนตร์จะต้องให้ความรู้สึกตื่นเต้น กระตุ้นกระชวยอยู่ตลอดเวลา โดยจะมี VDO Wall ที่ใช้ฉายภาพยนตร์ตัวอย่างตลอดเวลาให้คนตัดสินใจก่อนว่าจะเลือกชมภาพยนตร์เรื่องใด หรือแม้กระทั่งหน้าห้องขายตั๋วจะมีบริการให้สอบถามเรื่องย่อสั้นๆแต่ได้ใจความ
5. ระบบห้องฉายทั้งหมดจะเป็นระบบ One Room Projector คือเป็นห้องฉายเดี่ยวโดยทั้งโรงภาพยนตร์ไม่ว่าจะมีกี่โรงก็ตามจะมีห้องฉายเพียงห้องเดียว และสามารถฉายภาพยนตร์ด้วยคนคนเดียว คุมด้วยคอมพิวเตอร์ทั้งหมดซึ่งแตกต่างจากโรงภาพยนตร์แบบเก่าคือ จะมีห้องฉาย 1 ห้องสำหรับการฉายในโรงภาพยนตร์ 1 โรง แสดงว่าโรงภาพยนตร์ 10 โรงต้องมีห้องฉาย 10 ห้องและต้องใช้คนคุมทุกห้อง
6. ระบบเสียงต้องคมชัด มีการแยกลำโพงอย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้ชมได้รับบรรยากาศการชมภาพยนตร์อย่างเต็มที่ แต่เดิมนั้นระบบเสียงในโรงหนังดั้งเดิมที่มีคุณภาพต่ำที่สุดคือระบบโมโน ( Mono ) หรือระบบเสียงธรรมดาไม่มีการแยกลำโพง แต่จะมีลำโพงเครื่องเดียวติดอยู่ด้านหลังจอฉายภาพยนตร์ ส่วนคุณภาพปานกลางพอใช้ได้ คือ สเตอริโอ ( Stereo ) ซึ่งระบบนี้จะแยกเสียงเพียงซ้าย-ขวา ต่อมาระบบสเตอริโอก็พัฒนาไปอีกก้าวหนึ่งโดยสามารถแยกเสียงได้ทั้งซ้าย-ขวา หน้า-หลังเรียกว่า ระบบสเตอริโอเซอร์ราวด์ แต่เนื่องจากผู้ที่ยึดมั่นระบบนี้ขึ้นคือ ห้องแล็ปดอลบี้ ทำให้คนดูมักจะเรียกระบบนี้กันว่า ดอลบี้ ( Dolby ) ทั้งๆที่ชื่อนี้ไม่ใช่ระบบ แต่เป็นเพียงชื่อยี่ห้อเท่านั้นซึ่งเป็นระบบเสียงแบบแยกการออกลำโพงโดยเสียงต่างๆจะออกมารอบทิศทาง ส่วนเสียงอื่นๆจะแยกย้ายออกไปตามลำโพงตัวอื่น

แต่สำหรับในโรงระบบมัลติเพล็กซ์นั้น ระบบเสียงก็ได้พัฒนาไปอีกหลายชั้น เมื่อมีระบบดิจิตอล ( Digital System ) ซึ่งเปรียบเหมือนการฟังเสียงจากเครื่องเล่นคอมแพ็คดีสค์ซึ่งให้ความคมชัดใสกังวาน แยกเสียงซ้าย ขวา หน้า หลัง นอกจากนี้ระบบดิจิตอลยังแบ่งได้อีกตามลักษณะการบันทึกเสียง 2 แบบ คือ SRD ( Spectral Recording Digital ) เป็นการบันทึกเสียงบนแถบเสียงบนฟิล์ม และ DTS ( Digital Theatre System ) เวลาฉายจะเปิด CD-Rom ไปพร้อมกัน ( วีเคเอ็นดี, 2538 :48 )

นอกจากระบบเสียงแล้วยังมีระบบโรง THX ที่ออกแบบเพื่อให้สามารถควบคุมได้ทั้งเสียงและความคมชัดของหนังด้วยการปรับตำแหน่งจอหนังเพิ่มจำนวนลำโพง รวมทั้งมีการใช้ผ้ามากรองเสียงหรือแม้แต่ชนิดของพรมที่ปูพื้นในโรงก็ยังเลือกชนิดที่เหมาะสมกับระบบเสียงที่ทันสมัย ( ข่าวสด, 9 กรกฎาคม 2538 : 5 )

7. ระบบการจองตั๋วในโรงภาพยนตร์ระบบมัลติเพล็กซ์เป็นระบบการจองตั๋วทางโทรศัพท์ล่วงหน้าถึง 21 วัน สำรองที่นั่งในคอมพิวเตอร์ซึ่งโรงภาพยนตร์บางแห่งในระบบเก่าจะโทรไปจองไม่ได้ผู้ชมจะต้องไปซื้อตั๋วหน้าโรงเอาเอง แต่ผู้ชมจะไม่สามารถเลือกที่นั่งได้เนื่องจากราคาตั๋วจะเท่ากันหมดผู้ชมที่ไปถึงก่อนและจองตัวก่อนก็จะได้นั่งในแถวหลังซึ่งจัดว่าเป็นที่นั่งที่ดีก่อนและจะค่อยๆไล่ไปเรื่อยๆ

8. ขนาดของมัลติเพล็กซ์มีตั้งแต่ขนาดใหญ่ที่สุดจนถึงเล็กที่สุดไล่ขนาดไป เช่น โรงใหญ่มีขนาด 800 กว่าที่ ส่วนโรงเล็กที่สุดมีขนาดประมาณ 200 กว่าที่ และมีตั้งแต่ 800, 600, 400, 300 ที่นั่งไล่กันไป โดยจัดโปรแกรมตามความเหมาะสมของภาพยนตร์คือโรงทุกขนาดนี้จะรวมกันอยู่ในบริเวณเดียวกัน

สำหรับราคาค่าตัวนั้นมีราคา 80 บาทเท่ากันหมดโดยราคานี้เป็นราคาขั้นต่ำที่ใช้เรียกให้ผู้ชมได้มีโอกาสเข้ามาสัมผัสกับโรงภาพยนตร์ระบบมัลติเพล็กซ์ เมื่อชมแล้วรู้สึกพอใจและชอบก็จะปรับราคาอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งจริงๆแล้วราคา 80 บาทนี้ไม่คุ้มทุน เนื่องจากค่าเช่าพื้นที่ ค่าก่อสร้าง และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆมีราคาสูงมาก ราคาจริงๆที่จะคุ้มทุนคือต้องมากกว่า 100 บาทขึ้นไป หากแต่ต้องการสร้างพฤติกรรมให้ผู้ชมภาพยนตร์อยู่แล้วชอบมากขึ้นและให้ผู้ชมภาพยนตร์น้อยชมให้มากขึ้น

โรงภาพยนตร์ในรูปแบบนี้ถือได้ว่าเป็นจุดขายใหม่ของศูนย์การค้าทั้งหลายที่เกิดขึ้นใหม่ ซึ่งถือว่าเป็นนโยบายที่สอดคล้องกันทั้งฝ่ายโรงภาพยนตร์และฝ่ายศูนย์การค้า โดยเน้นการเข้าไปหาผู้บริโภคแทนที่จะให้ผู้บริโภควิ่งเข้ามาหาโรงภาพยนตร์ เหมือนสมัยก่อน ซึ่งในขณะที่

ในอดีตนั้นผู้ชมมักจะเลือกภาพยนตร์ก่อน ในปัจจุบันโรงภาพยนตร์เป็นปัจจัยที่สำคัญที่ผู้ชมจะต้องเลือก ผู้ชมบางคนอาจยอมลงทุนที่จะเดินทางฝ่ารถติดไม่ว่าจะไกลเพียงใดเพื่อจะได้บริโภคภาพยนตร์ที่ต้องการชมอย่างได้รรถรสมากที่สุด

จากนโยบายที่ต้องการเข้าไปหาผู้บริโภคนั้นก็ทำให้เกิดการโฆษณาและประชาสัมพันธ์โรงภาพยนตร์ระบบมัลติเพล็กซ์ผ่านสื่อต่างๆอย่างไม่เคยพบเห็นกันมาในสังคมไทยโดยมีทั้งการทำบัตรสมาชิกการ์ดขึ้นเพื่อใช้ซื้อบัตรเข้าชมภาพยนตร์ในเครือโรงภาพยนตร์เดียวกัน การลดแลกแจกแถมโดยมีการสร้างข่าวออกมาอย่างต่อเนื่องทำให้เกิดความแปลกใหม่ขึ้นในวงการโรงภาพยนตร์ไทย

ธุรกิจโรงภาพยนตร์จึงเจริญขึ้น และทำให้มีผู้สนใจเข้ามาลงทุนกับกิจการนี้มากขึ้น องค์การที่ดำเนินธุรกิจโรงภาพยนตร์ประเภทนี้ ก็มีทั้งในรูปที่เป็นการลงทุนร่วมกับบริษัทจากต่างประเทศเช่น เครืออิจิวิหรือสยามยูเอ และประเภทที่เป็นการทำงานของคนไทยเอง เช่น เครือเมเจอร์ซีเนเพล็กซ์หรือบริษัท เอ็น.เค.เอ็นเตอร์เทนเมนท์ เป็นต้น ผู้ดำเนินธุรกิจประเภทนี้โดยส่วนใหญ่ต่างก็เคยดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับโรงภาพยนตร์มาก่อนแล้ว อีกทั้งการเกิดขึ้นของโรงภาพยนตร์ระบบมัลติเพล็กซ์นี้ยังสร้างความคึกคักให้กับธุรกิจภาพยนตร์ในประเทศไทยอย่างยิ่ง ภาพยนตร์ไทยและต่างประเทศที่นำมาฉายในโรงระบบใหม่นี้ก็มีการปรับตัวให้มีคุณภาพมากขึ้นด้วยเช่นเดียวกันกลายเป็นจุดดึงดูดให้ผู้ชมหันมาชมภาพยนตร์มากขึ้นดังจะเห็นได้จากทุกวันหยุดหรือเวลาหลังเลิกงาน ตามโรงภาพยนตร์ในระบบนี้จะมีผู้ชมยื่นเข้าแถวรับบัตรชมภาพยนตร์ที่ได้จองไว้ทางโทรศัพท์อย่างแน่นขนัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อภาพยนตร์เรื่องนั้นๆได้เริ่มฉายเป็นครั้งแรกบางครั้งหน้าบัตรชมภาพยนตร์แทบไม่ได้เนื่องจากมีผู้จองไว้จนเต็มแล้ว โรงภาพยนตร์ระบบมัลติเพล็กซ์จึงกลายเป็นแหล่งบันเทิงแบบใหม่ซึ่งก้าวเข้ามามีบทบาทต่อการใช้เวลาว่างเพื่อหาความบันเทิงของคนไทยอย่างมาก

ผู้วิจัยจึงสนใจปรากฏการณ์การเกิดขึ้นของโรงภาพยนตร์ระบบมัลติเพล็กซ์ โดยจะมุ่งศึกษาถึงพัฒนาการและทิศทางของโรงภาพยนตร์ระบบมัลติเพล็กซ์ในประเทศไทยโดยเป็นที่ทราบกันว่าโรงภาพยนตร์ระบบมัลติเพล็กซ์นั้นเป็นการนำเข้ามาจากต่างประเทศ จึงเป็นที่น่าสนใจที่จะศึกษาถึงสาเหตุและปัจจัยที่ทำให้มีการนำเอาโรงภาพยนตร์ระบบนี้เข้ามาและปัจจัยที่ทำให้โรงภาพยนตร์ระบบมัลติเพล็กซ์เติบโตอย่างรวดเร็วซึ่งทำให้มีผู้สนใจเข้ามาดำเนินกิจการ

โรงภาพยนตร์ระบบนี้มากมาย โดยต้องการวิเคราะห์ถึงวิธีการส่งเสริมการตลาดที่โรงภาพยนตร์ระบบนี้นำมาใช้ซึ่งจะเห็นกันว่าจุดหนึ่งที่โรงภาพยนตร์ระบบมัลติเพล็กซ์มีความแตกต่างจากโรงภาพยนตร์แบบอื่นๆในอดีตคือการนำกลยุทธ์การส่งเสริมการตลาดมาใช้ซึ่งเป็นจุดที่มีส่วนในการเพิ่มการชมภาพยนตร์มากขึ้นด้วย อีกทั้งยังทำให้ผู้ที่ไม่เคยชมภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ระบบนี้รู้สึกว่ามีทันสมัยถ้าหากยังไม่ได้ลองไปชม

### ปัญหานำวิจัย

1. โรงภาพยนตร์ระบบมัลติเพล็กซ์ในประเทศไทยมีพัฒนาการและทิศทางอย่างไรบ้าง?
2. วิธีการส่งเสริมการตลาดที่โรงภาพยนตร์ระบบมัลติเพล็กซ์นำมาใช้นั้นมีอะไรบ้าง และใช้เพื่ออะไร?

### วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาถึงพัฒนาการและทิศทางของโรงภาพยนตร์ระบบมัลติเพล็กซ์ในประเทศไทย
2. เพื่อวิเคราะห์ถึงวิธีการส่งเสริมการตลาดของโรงภาพยนตร์ระบบมัลติเพล็กซ์

### ข้อสันนิษฐาน

1. พัฒนาการของโรงภาพยนตร์ระบบมัลติเพล็กซ์เป็นผลมาจากปัจจัยหลายประการ ได้แก่ การปรับตัวของธุรกิจโรงภาพยนตร์เพื่อแข่งขันกับสื่อโทรทัศน์และเคเบิลทีวี, การเติบโตขึ้นของศูนย์การค้าแบบครบวงจรและการพัฒนาของเทคโนโลยีที่ใช้ในโรงภาพยนตร์
2. การใช้วิธีการส่งเสริมการตลาดของโรงภาพยนตร์ระบบมัลติเพล็กซ์นั้นมุ่งที่จะชักจูงให้ผู้บริโภคออกมาชมภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์มากขึ้น

## ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้จะศึกษาเฉพาะโรงพยาบาลนตรีระบบมัลติเพล็กซ์ในเขตกรุงเทพมหานครเท่านั้น

## นิยามศัพท์

พัฒนาการ	หมายถึงการเปลี่ยนแปลงที่ดำเนินอย่างต่อเนื่องของโรงพยาบาลนตรีในประเทศไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันซึ่งเป็นการเปลี่ยนหรือเคลื่อนไหวไปตามรูปแบบการใช้เวลาว่างของคนในสังคมและเทคโนโลยีของโรงพยาบาลนตรีที่เปลี่ยนแปลงไป
ทิศทาง	หมายถึงแนวทางที่ธุรกิจโรงพยาบาลนตรีระบบมัลติเพล็กซ์และโรงพยาบาลนตรีแบบอื่นๆจะเปลี่ยนแปลงไปในอนาคตซึ่งผู้ที่มีความรู้ ความชำนาญ และผู้ที่ประกอบธุรกิจโรงพยาบาลนตรีได้คาดคะเนเอาไว้
วิธีการส่งเสริมการตลาด	หมายถึง การติดต่อสื่อสารข้อมูลระหว่างผู้ขายและผู้บริโภคเพื่อชักจูงให้บริโภคลิ้นค้ามากขึ้น ทั้งนี้การสื่อสารสามารถเป็นทั้งการสื่อสารระหว่างบุคคลและการสื่อสารผ่านสื่อมวลชน
โรงพยาบาลนตรีระบบมัลติเพล็กซ์	หมายถึงโรงพยาบาลนตรีจำนวนหลายโรงอยู่รวมกันในบริเวณพื้นที่เดียวกันขนาดของโรงจะมีตั้งแต่ใหญ่ที่สุดประมาณ 800 ที่นั่งจนไปถึงเล็กที่สุดคือ 200 ที่นั่งและควรจะมีเจ้าของเป็นคนเดียวกันหมดทุกโรง

โรงภาพยนตร์สแตนด์อโลน	หมายถึงลักษณะโรงเดี่ยว ขนาดใหญ่ จุคนดูได้มากประมาณ 800-1,000 ที่นั่ง
มินิเธียเตอร์	หมายถึงโรงภาพยนตร์ขนาดเล็กตามศูนย์การค้า มีที่นั่งตั้งแต่ 80-100 ที่นั่ง
โรงภาพยนตร์ในอดีต	หมายถึงโรงภาพยนตร์แบบสแตนด์อโลนและ มินิเธียเตอร์
ปัจจัยการสร้างโรงภาพยนตร์ ระบบมัลติเพล็กซ์	หมายถึง สาเหตุหรือสภาพการณ์ที่ทำให้เจ้าของ โรงภาพยนตร์ต้องตัดสินใจมาสร้างโรงภาพยนตร์ ระบบมัลติเพล็กซ์

### ประโยชน์ที่จะได้รับ

1. เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงปัจจัยต่างๆที่ส่งผลต่อพัฒนาการของโรงภาพยนตร์ระบบมัลติเพล็กซ์รวมทั้งชี้ให้เห็นถึงทิศทางของโรงภาพยนตร์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต
2. เพื่อใช้เป็นกรอบในการอ้างอิงหรือใช้เป็นแนวทางในการวิจัยหรือศึกษาถึงพัฒนาการของสื่อมวลชนประเภทอื่นๆ
3. เพื่อกระตุ้นให้เกิดความสนใจในการปรับปรุงการดำเนินงานของโรงภาพยนตร์ให้ตอบสนองความต้องการของผู้ชมภาพยนตร์